

kašćikami, z měchami potřymu z tuta
a slěbra zasyllichu.

197
Khuďy krawčik na skale seržo měješe
wšelake myslički. Wjědžeše, kak musnje pje-
njery trjeba a zo trazi w tutych skatach
njesměrno bohatstwa trja. Tu jemu nado-
bo njewólnje ze rtoa přiróde: „Hdy bych to-
la horstku pjerjex, tudy w skatach njetrye-
barwši lěžacych za moje hłóne škěćatka
mět!“ Ale lědorna bě to z Dychnył, Do-
womory padže a wusnywši sebi „pospa kaž
pjerik“. Hdyž zaso wotuci, zastysa z měřan-
skich wěrow jědnacé hió. So zrabarwši, chcy-
še khětrě Donraj hió. Tola po někotrych kro-
čelach zasta a wobhladowaše so. Jariska nóc
běše jasna a tohadla wěčeše trochu wikšo.
Wuhlada tu muža, kiž k čertowej škabje
Džěse. Tutón běše w Dohim kaftanje z